

1) Κινοῦμαι ταχέως, τρέχω Καππ. (Συνασσ.) Κάμπ. Πελοπν. (Λακων.) Τῆλ. — Λεξ. Δημητρ.: *Ἐντερέχουσιν οἱ ψεῖρες ἔς τὰ μελίγγω του Τῆλ. Ἀνέδραμε νὰ τὸν χτυπήσῃ Λακων. || Ἄσμ.*

Ἄμα τὴν εἶδ' ἀντρέξε, μὰ κείνη εὐθὺς ἐχάθη Λεξ. Δημητρ.

Ἔς τοὺς πύργους ἀνατρέχει καὶ μοιρολογᾷ Συνασσ.

Κ' οἱ ψεῖρες ἐντερέχουσιν ἀπάνω ἔς τὰ μαλλιά της Κάμπ. β) Κινοῦμαι ἐπὶ τινος, διατρέχω τι Κρήτ. Λέσβ.: *Τί μ' ἀνέδραμι; (τί ζωῦφιον ἀνείρπυσεν εἰς τὸ σῶμά μου;) Λέσβ. Μὴν ἀφίνης τὰ ρουχαλάκια τοῦ κοπελλιοῦ ἀπλωμένα ὅξω τῇ νύχτα, γιατί θὰ τ' ἀναδράμῃ πρᾶμα Κρήτ. Πρᾶμα θ' ἀνέδραμε δὲ κοπέλλι κ' ἐπρήστη δὲ χεράκι σου (ἐπὶ δηλητηριώδους ζωῦφιου τὸ ὅποιον, ὅταν διατρέξῃ τὸ σῶμα παιδίου, προκαλεῖ διὰ δηγμάτων ἢ ἄλλως πως φλεγμονὰς καὶ οἰδήματα ἐπὶ τοῦ δέρματός του) αὐτόθ. 2) Ἐρχομαι πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέρχομαι, ἐπὶ τῶν ἐν τῷ στόματι ὑγρῶν καὶ τῶν ἐν τῷ στομάχῳ τροφῶν ἢ ὑγρῶν, τὰ ὅποια ἀνερχόμενα πρὸς τὸν φάρυγγα καὶ τὴν ρινικὴν κοιλότητα προκαλοῦν δυσάρεστον αἶσθημα Ἄνδρ. Βιθυν. Ζάκ. Ἡπ. (Χουλιαρ. κ.ά.) Θήρ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάμπ. Κρήτ. Κυδων. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σαμοθρ. Χίος — Λεξ. Δημητρ.: *Ἀνέδραμε τὸ σάλιο κ' ἤπῃε νὰ πνιῇ Θήρ. Ἐφαῖ ἀδραχ' ἔκτος τοῦ φαεῖ κι ἀνάδραμι Ἡπ. Ἐκαμα νὰ μιλήσω καὶ μ' ἀνέδραμε τὸ νερὸ Λεξ. Δημητρ. Ἀνάδραμέ με τὸ νερὸ Κρήτ. Ἀνέδραμέ με τὸ φαεῖ αὐτόθ. Ἐνέδραμέ μου τὸ ψωμί κ' ἐκόδευε νὰ βγῇ ἢ ψυχὴ μου Ἀπύρανθ. Μωρή, πῆ δὰ κ' ὕστερα ἔλῃς νὰ μὴ σ' ἀνεδράμῃ τὸ νερὸ αὐτόθ. || Ἄσμ.**

*Δεκαοχτὼ γραδῶ ρακὴ θὰ πῶ νὰ μὲ νεδράμῃ, νὰ δώσω καὶ τὸ ἀγάπης μου νὰ μ' ἀποκουζουλάνῃ (γραδῶ = βαθμῶν) Κρήτ. Καὶ ἄνευ ὑποκ. Μ' ἀνέδραμε (ἐνν. τὸ περιεχόμενον ἐν τῷ στομάχῳ) Ἡπ. Τὸν ἀναδράμιξε Κύθηρ. β) Ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ στομάχου, ἐπὶ τῆς ἐμουμένης τροφῆς Κάμπ. Σύμ.: *Ἐνέδραμέν μου κ' ἤβγαλα τ' ἀντέρια μου Κάμπ. 3) Πάλλω ἰσχυρῶς, σκιρτῶ, ἐπὶ τῆς καρδίας Κέρκ.: Ἄσμ.**

Ὅσο αὐτὸς τὴν ἤθελε κι ἀνάδραμ' ἢ καρδιά του, τόσο κι αὐτὴ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομά του.

ἀνατριφτής ὁ, ἀμάρτ. ἀνετριφτής Θήρ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνατρίβω.

Μακρὰ ξυλίνη ράβδος φέρουσα εἰς τὸ ἄκρον προσδεμένα ὑγρά ράκη, διὰ τῆς ὁποίας ἐκβάλλουν ἐκ τοῦ πυρακτωμένου κλιβάνου τοὺς ἀνθρακας καὶ τὴν τέφραν πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ἄρτων ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνάσερμα 1 γ, ἀνασυρτήρι 3, πάννα, πάννιστρας, τρίφτης.

ἀνάτριχα ἐπίρρ. (I) σύνηθ. ἀνέτριχα Θήρ. Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. Ρόδ. Σίφν. ἀνάτρεχα Κάμπ. Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάτριχος. Ὁ τύπ. ἀνάτρεχα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀνατρέχω.

1) Κατὰ διεύθυνσιν ἀντίθετον πρὸς τὴν τῶν τριχῶν σύνηθ.: *Ξυρίζομαι ἀνάτριχα (συνών. φρ. κᾶνω μπερδάκι ἢ κόντρα) σύνηθ. Τραῦα κι δγὸ ξουραφῆς ἀνάτριχα νὰ τὰ πάρ'ς καλύτερα (ἐνν. τὰ γένεια) Σκόπ. Χτενίζομαι ἀνάτριχα (ἀπὸ τοῦ μετώπου πρὸς τὴν κορυφήν) Τῆλ. Τὸ πρόβατο κουρεύεται ἀνάτριχα Κρήτ. Ἡ γελάδα ἄγλειψε τὸ μοσκάρι ἀνάτριχα Εὐβ. (Ἰστ.) Ξυστρίζω τὸ ἄλογο ἀνάτριχα Λεξ. Ἡπίτ. Βουρτοίζω τὴ γούνα ἀνάτριχα Λεξ. Πρω. || Φρ. Τραυῶ τὰ μαλλιά μου ἀνέτριχα (ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφι-*

λοῦς) Ἰκαρ. Κρήν. Ἀνέτριχα θὰ σοῦ βγάλω τὸ μουστάκι! (ἀπειλὴ) Σίφν. || Ἄσμ.

Μοῦ τό 'πασι κ' ἐμένα | πῶς ἔχεις τὰ μαλλάκια σου ἀνάτριχα πλεμένα

(κατὰ παλαιότερον εἶδος κομμώσεως) Τῆλ. 2) Ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναδρομικῶς Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἄνδρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κάμπ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Μεγίστ. Μεσσ. Ρόδ. Σάμ.: *Ἀνάτρεχά 'πιασε τὸ χωριὸν Κάμπ. Ἦβγαν τὸ βουνὶ ἀνάτριχα Ρόδ. Ἀνάτριχα τοῦ ποταμοῦ (ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν πρὸς τὰς πηγὰς) Βιάνν. Ἦτριψα τὴν πλάτη του ἀνάτριχα καὶ τοῦ πέραςε Κρήτ. Τὸν ἔτριψαν ἀνάτριχα Σάμ. Τὴν ὥρα ποῦ θὰ κοιμᾶται ὁ ματιαγμένος θὰ τοῦ πλύν' τὸ πρόσωπο ἀνάτρεχα Σηλυβρ. Συχνάκις ἢ λ. ἐν ἐπφδ.: Ἀνάτριχα ἦρθε, ἀνάτριχα νὰ φύγῃ Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀνάτριχα σοῦ δῆτοσε το' ἀνάτριχα νὰ σοῦ βγῇ Ἄνδρ. Ἀνάτρεχά 'ρτεν τὸ κακὸν το' ἀνάτριχα νὰ φύῃ Μεγίστ. Ἀνάτρεχα ἦλθε, ἀνάτρεχα νὰ παγαῖν' Σηλυβρ. || Ἄσμ.*

Θὰ πάρω δίπλα τὰ βουνὰ κι ἀνάτριχα τὰ ὄρη Κρήτ. 3) Ἀντιστρόφως, ἀντιθέτως Ἰμβρ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐβγαλε ἀνάτριχα τὰ τσουράπια του - τὴ φανέλλα του Κύθηρ. Ὁ Θεὸς κ' ἢ γῇ νὰ μοῦ τ' ἀξώσῃ κι ἀνάτριχα νὰ σοῦ βγάλῃ ἢ θάλασσα τὸ ποκάμισο! (ἀρὰ) Κρήτ. Βυζάνει τὸ παιδί της ἀνέτριχα (δηλ. τοποθετημένον κατὰ τρόπον, ὥστε ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες του νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν αὐτὴν πλευρὰν τοῦ μαστοῦ καὶ οὐχὶ πλαγίως εἰς τὴν ἀντίθετον ὡς συνήθως γίνεται) Ἀπύρανθ. || Φρ. Βγῇκι ἢ ψ'χή μ' ἀνάτριχα (δηλ. ἀπὸ μέρος ἀντίθετον ἐκείνου ἐκ τοῦ ὁποίου βγαίνει συνήθως, ἥτοι ἐβασανίσθην πολὺ) Ἰμβρ. Συνών. ἀνάποδα.

ἀνάτριχα ἐπίρρ. (II) Κεφαλλ. Σύμ.

*Ἀντὶ ἀνανάτριχα ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνανάτριχος, ὁ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀνάτριχος.*

Χωρὶς αἰσθησιν φρικιάσεως ἐνθ' ἄν.: *Ἀνάτριχα νὰ φορέσῃς τὸ ποκάμισό σου Κεφαλλ. Ἀνάτρεχά 'πτε τὴ γάθαροι Σύμ. Ἦπῆν το τὸ γιαντικὸ ἀνάτριχα αὐτόθ.*

ἀνατριχιά ἢ, ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 156 — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. ἀνατριδιά Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω.

Φρικιάσις προξενουμένη ὑπὸ ψυχικῆς τινος αἰτίας ἐνθ' ἄν.: *Εἶδεν τὸ αἷμα κ' ἐπίασεν ἄτον ἀνατριδιά Χαλδ. Συνών. ἀνακατσάρωμα, ἀναγρίτσιασμα 1, ἀναρριγίδα, ἀναρρίτσια 1, ἀνατριχιάδα, ἀνατρίχιασμα 1, ἀνατριχιασμός, ἀνατριχίλα 1.*

ἀνατριχιάδα ἢ, Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν. ἀνατριδιάδα Πόντ. (Σάντ.) ἀντριχιάδα Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνατριχιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I). Τὸ ἀνιτριχιάδα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀνετριχιάδα.

Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Μόρχιτ' ἀνατριχιάδα Ἡπ. Ἐχον νῆ ἀνατριχιάδα σήμιρα Αἰτωλ. Πολλὰς ἀνατριχιάδες ἔχον ἔς τὸν κουρμί μ' αὐτόθ.

ἀνατριχιάζω κοιν. ἀνατριχιάζου βόρ. ἰδιώμ. καὶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) ἀνατριχιάν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνατριδιάζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀνατριδιάζω Πόντ. (Οἶν.) ἀνατριχιάζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀνατριχιάζω Πελοπν. (Μάν.) ἀνατριχιάζω Τσακων. ἀνετριχιάζω Θήρ. Κίμωλ. Α.Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Πάρ. Σῦρ. ἀντριχιάζου Σάμ. ἀνατρεδιάζω Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀνατρεδιάζω Πόντ. (Κερασ.) ἀνατρεχιάζω Μεγίστ. ἀνατριχιά Κρήτ. ἀνατριδιά Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνατριχῶ Κρήτ. ἀνετριχιά

Λ.Κρήτ. ἀνετριχῶ Νίσυρ. Σίφν. ἀνατρεδῶ Πόντ.(Κερασ.) ἀνεσιντρεῶ Νίσυρ. ντριχιάττω Σύμ. ντριχιάττω Θράκ. (Σαρεκκλ.) ντριδιάττω Ρόδ. ντριχῶ Σύμ. ντριχῶ Ρόδ. Μέσ. ἀνετριχιάζομαι Ἴων.(Κρήν.) ἀνετριχιάζ-ζομαι Χίος (Καρδάμ.) ἀνατριδιῶμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀνατριχῶ.

1) Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες μου ἔνεκα φόβου, ὀργῆς, ἐκπλήξεως, βδελυγμίας κττ., φρίττω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀνατριχιάζω ὅταν τὸ βλέπω. Ἀνατριχίασα ποῦ τ' ἄκουσα. Ἀνατριχίασε τὸ κορμί μου - τὸ πετόιμον. Τὸ θυμᾶμαι καὶ ἀνατριχιάζω κοιν. Ἀνατριχίασαν τὰ μαλλιά μ' ἀπ' τοῦ θ' μὸ Σκόπ. Ἀνατριχίασα πὸ τὸν φόρον μου Σύμ. Εἶδα τὸν ἀποθαμένον κ' ἐνετριδιάσα Τραπ. Εἶδα τρομαχτικὸ ὄνειρο καὶ ξύπνησα ἀνετριχιασμένος Μύκ. || Ἄσμ.

Τὸν εἶδα καὶ ἀνατριχίασα κ' ἐπάγωσ' ἡ καρδιά μου Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Περί γέρ. στ. 55 (ἐκδ. Wagner σ. 107) «ἀνατριχοῦν τὰ γένηια του καὶ τρίζουν ὅσιν χιναίου». Συνών. ἀναβολιάζω 3, ἀναγριτσιιάζω 2, ἀναγριώνω 4, ἀνακατσαρώνω 2, ἀνακατσιιάζω 1, ἀνακατσοσυλλώνω, *ἀνακατσοσυρσιάνω 2, ἀναρριγῶ, ἀναρριτσιιάζω 1, ἀναρριτσιάνω, *ἀνασκαντζιάζομαι, ἀνατσοσυλώνω. Καὶ μετβ. κάμνω τινὸς τὰς τρίχας νὰ ἀνορθωθοῦν ἔνεκα φόβου, ὀργῆς, βδελυγμίας κττ., προξενῶ φρίκην εἰς τινὰ Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Ἀπόψε μ' ἀνατριχίασε τὸ ἀγάπης ἡ κρυάδα, ὅλους τοὺς ἄγιους ἔκραξα καὶ τὴν ἀγία - Τριάδα.

Μετοχ. ὁ προξενῶν φρικίασιν Πόντ.(Κερασ.) Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ.: Ἐβγανε φωνῆς ντριχιασμένες Σύμ. β) Φοβοῦμαι, τρέμω τινὰ Κρήτ.: Τὸν ἀνατριχιάζω σὺν τὸ Χάρω. || Ἄσμ.

Ὁ Διγενῆς ψυχομαχεῖ κ' ἡ γῆς τότε τρομάσσει κ' ἡ πλάκα τὸν ἀνατριχιά πῶς θὰ τότε σκεπάσῃ.

2) Αἰσθάνομαι ρῖγος ἐξ ἀδιαθεσίας Βιθυν. Εὐβ. Θεσσ. (Ζαγορ.) — Λεξ. Βυζ.: Ἀ τὸ πουργὸ σήμερα ποῦ σ' κώθηκα ἀνατριχίασα (ἀ = ἀπὸ) Βιθυν. β) Ἀπροσ. ριγῶ ἐκ πυρετοῦ Σύμ.: Ἐντριχῆ με. 3) Αἰσθάνομαι ἀηδία, ἀποστροφὴν Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Δημητρ.: Βρῆκα μυῖγα ὅς τὸ φαεῖ καὶ ἀνατριχίασα Λεξ. Δημητρ. Σῦρον τὴν μύξα σ', ἐνετριδιάσα σε Κερασ. Συνών. ἀηδιάζω, σιχαίνομαι.

ἀνατριχίασμα τό, ἀνατριδαγμαν Πόντ.(Οἶν. Σάντ.) ἀνατρεδαγμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀνατριχίασμα κοιν. ἀνατριχίασμαν Λυκ. (Λιβύσο.) ἀνατριδασμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀνατρεδασμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.): Μοῦ ὀρθε ἀνατριχίασμα. Ὅταν τὴν βλέπῃ κἀνεὶς νοιώθει ἀνατριχίασμα ὅς τὸ κορμί του κοιν. || Ποίημ.

Ἀνθρώποι, δέντρ', ἀγρίμια, ἀνθοί, νερά, βουνά, λιθάρια, πάντοτε νοιώθουν μέσα τους ἄλλος πολὺ ἄλλος λίγο ἓνα βαθὺ ἀνατριχίασμα, μιὰ φλόγα, ἓνα μεθύσι

ΚΠαλαμ. Ὑμν. Ἀθην.² 58. 2) Ἐλαφρὸς κυματισμός, ρυτίδωσις τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 73: Ποίημ.

Ὁ τοῦ βάλτου τ' ἀνατριχίασμα, σὲ τάραμα νεροῦ.

3) Ἐλαφρὰ κίνησις καὶ ὁ ἐκ ταύτης παραγόμενος ψίθυρος, συνήθως ἐπὶ φύλλων δένδρου Μποῆμ. Ἀγριολουλ. 24: Ὁ λόγγος ξανάπεσε ὅς τὴ πρωτοτερινὴ σιγαλιά του μετὰ τὸ ἀδιάκοπο ἀνατριχίασμα τῶν φύλλων τῶν δένδρων.

ἀνατριχιασμός ὁ, Λεξ. Βάνγ. ἀνετριχιασμός Σύμ. ντριχιασμός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀνετριχιασμός καὶ παρὰ Σομ.

Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐνετριχιασμός εἶναι νὰ τὸ θωρῆς Ρόδ.

ἀνατριχιαστὰ ἐπίρρ. Ἴόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνατριχιαστός.

Κατὰ τρόπον προκαλοῦντα ἀνατριχίασιν, φρίκην: Ὡς καὶ τὴ γυναῖκα του ὁ ἀφέντης κρούα καὶ ἀνατριχιαστὰ τὴν φιλάει.

ἀνατριχιαστικός ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνατριχιάζω.

Ὁ προκαλῶν φρικίασιν, φρικιαστικός: Εἶναι πολὺ ἀνατριχιαστικὸ νὰ τὸ βλέπῃς. Ἀνατριχιαστικὸ ὄνειρο - πρᾶμα κττ.

ἀνατριχίλα ἡ, κοιν. ἀνετριχίλα Ἀνδρ. Α.Κρήτ. Λέσβ. Σῦρ. ἀντριχίλα Δαρδαν. Ἰμβρ. Σάμ. ἀνατρίχια Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀνατριχιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἀνατριχιά, ὁ ἰδ., κοιν.: Μοῦ ὀρθε - μ' ἔπιασε ἀνατριχίλα. Ἐνοίωσε μιὰ ἀνατριχίλα κοιν. Ἀνατριχίλες πάλε τοῦ ἤρτανε Βιθυν.(Κατιρλ.) || Ποίημ.

Διπλῇ σοῦ χύνουν ὅς τὴν καρδιά, διπλῇ ἀνατριχίλα τὸ κρῦο κ' ἡ μαυρίλα

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,163. 2) Συνήθως ἐν τῷ πληθ., ρῖγος προκαλούμενον ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ κοιν. καὶ Τσακων.: Μ' ἔπιασαν - μοῦ ἤρθαν ἀνατριχίλες. Δὲν εἶμαι ὅς τὰ καλὰ μου ἀπόψε, αἰσθάνομαι ἀνατριχίλες κοιν. Νεῖ ἐκμάκαϊ χοντρεῖ ἀνατρίχίλε (τὴν ἔπιασαν δυνατὲς ἀνατριχίλες) Τσακων.

ἀνάτριχος ἐπίθ. Εὐβ. Ζάκ. Ρόδ. — Λεξ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀνέτριχος Ἴων. (Κρήν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάτριχος = ὁ ἔχων ἀνωρθωμένας τὰς τρίχας.

Ὁ προξενῶν φρικίασιν, ἀηδίαν ἔνθ' ἄν.: Τὸ φίδι - ὁ ποντικός εἶναι πρᾶμα ἀνάτριχο Εὐβ. Ἀνάτριχο μοῦ εἶναι τὸ ρωδάκινο Λεξ. Δημητρ. Πρᾶμα ἀνάτριχο Λεξ. Πρω.

ἀνατρομάζω, ἀνατρομάσσω Ζάκ. Ρόδ. Σύμ. ἀνατρομάσσω Θράκ.(Αἰν.) ἀντρομάσσω Κύπρ. ἀνατρομάζω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἡπ. Ἴόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. Λευκ. κ. ἄ.) — ΑΚαρκαβίτσ. Ἀρχαιολόγ. 199 — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνατρομάζω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Γκριντ. Νάουσ.) Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀνατρομάσσω.

Α) Ἀμτβ. 1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου, ἐκπλήττομαι ὑπὸ δέους, τρομάζω Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἡπ. Ἴόνιοι Νῆσ. (Ζάκ. Λευκ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Νάουσ.) ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Τὸν εἶδα καὶ ἀνατρόμαξα Ἀθῆν. Ἀνατρόμαξε ὅλους οὐ κόσμους Νάουσ. Τὸ χωρὶς ἀνατρόμαξε ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἄν. Ἀνατρόμαξα ἀπὸ τῆ βροντῆ Λεξ. Πρω. Ἀνατρόμαξε ἡ καρδιά μου Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἔπιασε καὶ δυνατὰ μ' οὐργάζει, π' ὄντας τὸ θέλω θυμηθῇ, καρδιά μ' ἀνατρομάζει

Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Ὁ ρῆγας ἀνατρόμαξε, τὸν πρῶτο του φωνάζει

Ἡπ.

Κε ὄντας τὴν εἶδ' ὁ βασιλεῆς, ὅλος ἀνατρομάζει Λευκ.

Κ' ἐγὼ θὰ μῶ ὅς τὴ μαύρη γῆς, ὅς τ' ἀραχλιασμένο χῶμα, θὰ ἰδῶ τὸν κόσμον χάρβαλο καὶ θὰ ἀνατρομάξω

Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. πβ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν.

